

terer Anarkiet i vort Samfund, fri Tøjler til at skabe flere Ulykker, end den allerede have skabt.

Jeg har endnu en Række Indvendinger noterede her, men jeg skal af Hensyn til det høje Tings Tid ikke komme ind paa dem alle. Kun skal jeg tillade mig at knytte nogle Bemærkninger til, hvad jeg har sagt, og det er med Hensyn til den Indvending, at vi ved dette Lovforslag skulde have tilfattet at skabe en Stare af flere Embedsmænd, end vi allerede have. Jeg ved nok, at der er Folk i vort Samfund, der se en Samfundsfare i at have for mange Embedsmænd. Man har saagar henvist til Generalerne og sagt, at det ikke en Gang kan forslaa med dem, vi maatte have mange flere. Til dette vil jeg sige, at jeg tror, det er ingenlunde Tilfældet, jeg tror ikke, at noget saadant vil finde Sted. Det ideale Tilshyn, som vi Socialdemokrater tilstræbe paa dette Omraade, det er Institutioner, skabte af Industrien, af Landbruget, af Fiskeriet og af Søfarten, saaledes at de hver for sig inden for deres Kreds kunne varetage, hvad der skal varetages. Det er altsaa ikke Embedsmænd, der skulle stables i den Forstand, som man i Almindelighed tager Ordet, men det er egentlig en Slags Selvfthre for Industrien og Landbruget og de andre Samfundsvirksomheder, som vi tilstræbe, og jeg kan derfor sige, at den Indvending om de mange Embedsmænd betragter jeg som afkræftet. Og mærkvaerdigt nok, de samme Folk, der rejse disse Indvendinger, tilraade dog i Stridigheder mellem Arbejdsløbere og Arbejdere at indføre Voldgiftsretter, altsaa ganske det samme som vi Socialdemokrater tilstræbe. Vi ønske ikke, at der skal være Stridigheder mellem Arbejdsløbere og Arbejdere; vi vilde søge at undgaa dem saa vidt muligt, og vi ønske netop, hvis de udbryde, at de da skulde kunne bilægges paa en fornuftig og retfærdig Maade. Vi ønske netop gerne Voldgiftsretter, Arbejdstamre og deslige oprettede, og naar de Folk sympatisere med os heri, saa kunne de ikke være berettigede til at komme og sige, at vi tilstræbe at skabe en stor Stare af Embedsmænd. Naar vi ikke have søgt at faa den Fordring, jeg nævnte, fremdraget i dette Lovforslag, saa er det fordi vi anse dette Omraade for at være for ringe til at skabe en saadan Institution. Derfor have vi ment at kunne bibeholde de samme Embedsmænd, som vi have, nemlig det almindelige Politit og de almindelige Dommere til at varetage de forskellige Interesser og til at dømme i de Sager, som kunne fremkomme, og jeg tror, at der ikke vil blive saa overordentlig meget

at passe. Sagen er den, at Arbejderne ere saa temmelig enige om, at de ville have en saadan Arbejdstid, og de ville derfor selv passe paa, at en Lov som denne bliver overholdt. De ville i hver Kreds for sig sørge for, at der ikke fra deres Side sker Overtrædelser mod Loven, saa at der kun vilde blive Tale om den Slags Overtrædelser, at Arbejdsløbere tvang deres Arbejdere ind paa en anden Vej, end Loven foreskriver, og i saa Henseende tro vi, at i det mindste for Ojeblikket vil Politiet og de almindelige Domstole kunne være tilstrækkelige.

Jeg har søgt at skaffe mig Oplysninger om, hvad Landbruget tænker om en saadan Lov som den foreliggende, og med den ærede Formands Tilladelse, vil jeg citere enkelte korte Udtalelser af en erfaren Landmand, som har et fordomsfrit Blit paa disse Sager. Han har udtalt sig angaaende Spørgsmaalet om 8 Timers Arbejdsdagen for Landbrugets Bedkommende. Manden, som er Gaardbruger — jeg tror i Tistedegnen — anfører et Eksempel paa, at 8 Timers Arbejdsdagen i en enkelt Bedrift, han kender, faktisk er indført. Det er ganske vist en lille Bedrift, idet det er en Mand, som driver sin Jord med sine to Sønner, saa Eksemplet har ikke saa overordentlig meget at betyde, men kan dog anføres som Vidnesbyrd om, at der er Bestræbelser oppe i den Retning, jeg taler om. Denne Mand anfører, at der er ikke Tvivl om, at Folkene befinde sig vel ved denne Ordning, og han tilføjer, at der er ikke Tvivl om, „at det er i Retning af den ligelige Fordeling af Tiden, at Udviklingen bør gaa, for at Menneskene kunne befries fra dette trælleagtige og aandsdræbende ved det legemlige Arbejde“. „Det er jo en bekendt Sag“, siger han, „at der paa saa godt som alle offentlige Kontorer kun arbejdes 8 Timer om Dagen. Man gaar ud fra, at den Slags Arbejde ikke kan udstrækkes til et længere Tidsrum, uden at den legemlige og aandelige Sundhed lider derunder. Man kan lige saa sikkert gaa ud fra, at det legemlige Arbejde ikke kan udstrækkes over større Tidsmaal uden at medføre samme Virkning. Den lange Arbejdstid, 12—14 Timer af Døgnet, som ofte bruges paa Landet, særlig paa Bøndergaarde, er et systematisk Drab af den Mand og de Mandsevner, som man bruger mange Aar og megen Beføstning for at udbille i de offentlige Skoler og videre frem gennem Højskoler, Landbrugsstoler o. s. v.“ Dette udtaler en erfaren Landmand, og jeg tror, at disse Udtalelser veje noget til Støtte for dette Lovforslag. Man har ofte hørt Bemærkninger om, at Arbejderne nu til Dags ikke ere saa